

11. *Ісаїв П.* Духові течії в Європі за Шашкевича / П. Ісаїв // Дзвони. — 1937. — Ч. 6/7. — С. 253—260.
12. *Катамай Б.* До Твоїх Маркіяне стіп... / Богдан Катамай // Українські Вісти. — 1937. — Ч. 169. — С. 1.
13. *Корнійчук В.* Відгомін «Веснянки» М. Шашкевича у творчості І. Франка / Валерій Корнійчук // Шашкевичіана : зб. наук. пр. — Львів ; Вінніпег, 2004. — Вип. 5/6. — С. 256—261.
14. *Коструба Т.* У століття «Русалки Дністрової» (1837—1937): Чому українське відродження в Галичині вийшло з кругів духовенства? / Т. Коструба // Нова Зоря. — 1937. — Ч. 32. — С. 17.
15. Наш пробудитель // Христос Наша Сила. — 1937. — Ч. 17. — С. 4.
16. *Пеленський Є. Ю.* «Русалка Дністрова»: З нагоди вистави в Національному Музею / Є. Ю. Пеленський // Українська Книга. — 1937. — Ч. 6. — С. 142—148.
17. Підлисса // Новий Час. — 1936. — Ч. 179. — С. 1.
18. *Поліщук Я.* Філософсько-естетична позиція творців «Русалки Дністрової» / Ярослав Поліщук // Шашкевичіана : зб. наук. пр. — Львів ; Вінніпег, 2000. — Вип. 3/4. — С. 604—605.
19. *Сліпий Й.* «Твердне криця душ наших» / митр. Йосиф Сліпий // Золочівщина : її минуле і сучасне / упорядкув. Володимира Болюбаша. — Нью-Йорк ; Торонто ; Канберра, 1982. — С. 198—205.
20. *Т. З.* Занедбані роковини. Чи будемо святкувати 100-ліття нашого літературного відродження? / Т. З. // Діло. — 1936. — Ч. 195. — С. 1—2.
21. *Чижевський Д.* Історія української літератури: від початків до доби реалізму / Дмитро Чижевський. — Т. : Феміна, 1994. — 480 с.
22. *Щурат В.* Перші голоси про «Русалку Дністрову» / Василь Щурат // Життя і Знання. — 1937. — Ч. 12. — С. 341.

Божена Іваницька

РОЛЬ ДРУКОВАНИХ ВИДАНЬ ТОВАРИСТВА
«СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР» У ВПРОВАДЖЕННІ
НОВИХ МЕТОДІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ
В УКРАЇНСЬКИХ СЕЛАХ ГАЛИЧИНИ
У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД

Висвітлено значення періодичних видань, досліджено роль видавничої діяльності товариства «Сільський Господар» у пропаганді нових форм і методів роботи, спрямованих на поліпшення добробуту селянства, в західноукраїнському селі.

Ключові слова: товариство «Сільський Господар», періодичні видання, видавнича діяльність товариства, поширення нових форм господарювання у селі.

Освещено значение периодической печати, исследовано роль издательской деятельности союза «Сільський Господар» в пропаганде новых форм и методов работы, направленных на улучшение благосостояния крестьянства, в западноукраинском селе.

Ключевые слова: союз «Сільський Господар», периодические издания, издательская деятельность союза, распространение новых форм хозяйствования на селе.

A role of periodicals' has been covered, an importance of the society «Silskyi Hospodar» in propaganda of new forms and methods of work to improve the welfare of the peasantry in the West Ukrainian villages has been studied.

Key words: society «Silskyi Hospodar», periodicals, publishing activities of the society, promotion of new forms of management in the rural area.

Із Першої світової війни українське село Галичини вийшло економічно виснаженим, селяни перебували на межі голоду. Оскільки надій на допомогу держави не було, національно свідомі українські діячі почали пропаганду, спрямовану на те, аби сільське населення зрозуміло: лише опора на власні сили допоможе виборстатися із злиднів, сприятиме відродженню українського села. Першим кроком для цього вважали створення організації, здатної об'єднати селян, надавати їм практичну допомогу. Тим паче, що на теренах Галичини в передвоєнні роки вже успішно діяло товариство «Сільський Господар», засноване у березні 1899 р. в Олеську, поблизу містечка Броди на Львівщині.

Завдяки цій організації, яка функціонувала на демократичних засадах, українське село отримало кваліфіковані кадри агрономів, мережу фахових сільськогосподарських шкіл і дослідних установ, що давало можливість запроваджувати й ефективно використовувати нову техніку, вести господарство на рівні кращих світових зразків [26, с. 3].

Після війни в краї почали відроджуватися громадсько-просвітницькі та фахово-господарські установи, зокрема товариства «Просвіта» і «Сільський Господар», у програмі яких головним пунктом визначалося відродження села. Однак час вимагав усю роботу щодо вирішення господарських проблем скоординувати в одному

центрі. Тож 1921 р. «Просвіта» відмовилася від ведення економічних справ, і «Сільський Господар» перебрав на себе майже усю працю, пов'язану з проблематикою означеної царини. Про це, зокрема, йшлося у статті С. Магальяса «“Просвіта” й економічні організації» [16], якою відкривався часопис «Письмо з Просвіти», тобто стаття розглядалася редакцією як передова. Особливістю ж передової статті, хоча вона здебільшого належить окремому авторові, є те, що викладена у ній думка цілковито поділяється редакцією й таку форму подання матеріалу треба сприймати як заклик до дії, як план роботи [3, с. 124].

У публікації підкреслювалося, що «Просвіта» повинна вести культурно-освітню працю, а господарсько-економічні проблеми «треба віддати фахово-господарському товариству, яким є “Сільський Господар”». Таким чином, головним у відбудові післявоєнного українського села стало товариство «Сільський Господар».

Перші праці, в яких розглядалася діяльність цієї організації, виійшли друком ще напередодні Першої світової війни, однак більшість були надруковані в міжвоєнний період, коли в Галичині й на еміграції світ побачили мемуари та спогади її засновників, книги і статті, де розкривалася роль «Сільського Господаря» в піднесенні добробуту українського селянства. Це, зокрема, праці П. Білянського [2], І. Витановича [5], А. Гаврилка [6], Ю. Павликовського [20].

У радянський час про товариство воліли не згадувати, оскільки воно вважалося «буржуазною установою», і лише після утвердження державної незалежності України науковці знову почали вивчати діяльність «Сільського Господаря». Найповніше його роль розкрита у кандидатській дисертації Г. Шевчук [26]. Побіжно торкалися певних аспектів діяльності товариства С. Гелей [7], С. Злупко [10], Л. Рева-Родіонова [23] та ін.

Важливим джерелом, яким послуговувалися майже всі науковці, були періодичні видання, котрі випускав «Сільський Господар». Однак досі ця преса та редакційно-видавнича діяльність товариства не були об'єктом спеціального вивчення, оскільки автори ставили перед собою інші цілі — розкривали його структуру, акцентували на формах діяльності тощо. Винятком може бути кандидатська дисертація Л. Пинди [22], в якій на основі масиву друкованої продукції, зокрема часописів товариства «Сільський Господар», досліджувався

лише один аспект цього сегмента — бібліографічна інформація у виданнях організації.

Між тим нині, коли створюються кооперативи, йдуть пошуки нових форм роботи на селі, досвід, пропагований українськими періодичними та неперіодичними виданнями, може стати в пригоді, що свідчить про актуальність статті, її науково-практичне значення.

Першим кроком для підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва, на думку редакцій досліджуваних часописів, повинно було стати запровадження нової техніки, нових методів роботи. Саме тому на роз'яснювальній, агітаційній діяльності зосереджувався редакційно-видавничий процес як періодичних, так і неперіодичних видань. Не випадково перше число відновленого в січні 1926 р. у Львові двотижневика «Сільський Господар» відкривалося великою статтею «Наш клич: сільськогосподарська освіта» [19, с. 4].

Від того часу тема підвищення сільськогосподарського виробництва стала постійною на сторінках часопису «Сільський Господар», упродовж усього міжвоєнного періоду її систематично висвітлювали інші періодичні видання, зокрема «Кооперативне Молочарство», «Господарсько-Кооперативний Часопис».

Новим методам господарювання присвячувалися також брошури. На потребу такої масової й комплексної роботи націлювали редакції рішення головної ради товариства «Сільський Господар» від 30 березня 1930 р., ухвалені на першому з'їзді його філії: «Треба, щоб книги, газети, журнали постійно і широко роз'яснювали та пропагували нові методи праці на полі, підкреслювали значення техніки...» [25].

Редакції часописів та книжкові редколегії ці проблеми прагнули вирішувати в комплексі: активно пропагувалася діяльність товариства «Сільський Господар», закликалося поповнювати його лави, акцентувалося увагу на значенні запровадження нової техніки, прогресивних методів господарювання індивідуально для кожного селянського господарства. Адже якщо, наприклад, селянин міг прислухатися до порад, які містилися на сторінках друкованих видань, і самотужки придбати нескладні механізми для роботи на полі, то на складніші за конструкцією сільськогосподарські машини йому бракувало коштів.

Саме тому редакції розгорнули агітацію, закликаючи вступати до товариства «Сільський Господар», роз'яснювали переваги, які

матимуть селяни, об'єднавшись в його лавах. Так, визначальним для перебудови всіх ланок сільськогосподарського виробництва стало гасло «Усі на сільськогосподарський фронт», початок якому дала передова стаття під такою ж назвою [24].

Аналізуючи публікації фахово-господарських часописів, можна помітити, що популяризація нових методів господарювання проходила не лише постійно, а й шляхом від простого до складного. Це давало можливість читачам поступово засвоювати відповідні теоретичні постулати, що їх пропагували редакції, а відтак слугувало фундаментом, завдяки якому згодом можна було вести мову про складніші проблеми.

Нерідко для роз'яснювальної роботи щодо потреби новітнього ведення господарки у текст широко вводився всебічний фактологічний матеріал, використовувалися цифрові дані. Причому в деяких публікаціях відомості інколи повторювалися. І це не було недоліком у діяльності редакцій, а робилося обдуманно, цілеспрямовано, бо давало змогу читачеві глибше зрозуміти проблему, повірити в достовірність газетної публікації. Адже саме таке повторення певних відомостей, але з різних боків сприяє кращому засвоєнню фактажу [12, с. 286].

Окрім того, повторюючи фактологічний матеріал, редакції водночас намагалися привернути увагу й до необхідності передплатувати сільськогосподарські часописи, купувати спеціальну літературу: «Господарюємо так, як навчилися від своїх батьків. Ось погляньмо: чех чи німець бере з морга 10—12 сотнарів збіжжя, а ми лишень 5—6. Чому чех чи німець бере по 145 центнерів картоплі, а ми лишень 60—70. Чому данець бере від корови 3200 літрів молока річно, а ми ледве 100 літрів...» [8, с. 65].

Подібний цифровий фактаж, однак у ширшому його коментуванні, знаходимо в кореспонденції «Чому ми бідні», підписаній криптонімом О. Я.: «Заграничні господарі беруть з гектара 22—23 сотнарі жита. Щоб взяти за них лише по 20 зол., то буде 460 зол. Наш бере з гектара 11 сотнарів — 220 зол. Заграничний — вчений господар — плекає расові підсвинки, добре і по припису їх годує і за короткий час має їх, приміром, двох, по 100 кг., а 200 кг. по 60 сот. — 120 зол. А наш, при наших невідомої раси свинях, при злім кормі, за довший час в годує лише одного 100 кг., тобто має за це лише 60 зол... І так усе, щоб не взяв» [18, с. 109].

Здебільшого публікації окресленої тематики будувалися за схожою схемою: зав'язка, в основі якої найчастіше була констатація факту, переважно із залученням цифрового матеріалу; порівняльний аналіз фактажу; висновки, що здебільшого подавалися у формі закликів: «Не треба плакати, нарікати, не надіятися, не чекати, як дитина на цукерки від мами з міста, а треба по-новому, фахово, розумно господарити...» [1, с. 145]. «Як не крути, а так, як з діда-прадіда господарювали, нині не можна: мусиш вчитися як не в школі, то бодай з книжок і часописів — розуміється господарських» [15, с. 381].

Виходячи з того, що публікації літературно-художніх жанрів — невеликі оповідання, новели — значно краще сприймалися читачами, викликали більший інтерес, редакція «Сільського Господаря» намагалася у формі таких друків пропагувати певні фахові знання, наприклад потребу використання якісного насіння. Свідченням цього є оповідання «Сільський вчитель» [21].

Публікація була вміщена під рубрикою «Фейлетон» (за нинішніми жанровими ознаками — це оповідання). Розповідь у творі ведеться від першої особи — сільського вчителя, її коментують та доповнюють короткі вставки редакції, подані як у самій тканині тексту, так і на завершення твору — своєрідним підсумком.

Герой оповідання описує, як у вільний від роботи час займався сільською роботою — тримав худобу, розводив курей, плекав сад. При цьому домігся значних здобутків, чим зацікавив селян: «Усе село до нього йшло, питало порад, розповідало своє горе. Учитель багато знав і умів — буває вислухає спокійно, порадить, а якщо треба, то й вкаже, як це чи інше зробити...», і відтак у творі подавалися конкретні факти.

Якось на Великдень зібралось багато людей привітати вчителя зі святами і поступово перейшли до розмов на теми, які хвилювали селян: «Де б дістати доброго насіння конюшини, люцерни, моркви та буряків?».

Відштовхнувшись від цього, редакція подала розлогі коментарі про значення якісного насіння, а монологом учителя ще раз застерігала не вірити перекупникам і невідомим агентам, які прикриваються назвами широко рекламованих фірм та низькою ціною, а закликала купувати насіння у своїх кооперативах і товариствах: «Ну-ну, вірте перекупникам та різним агентам. Вони вам наобіцяють золоті

гори, а продадуть таке насіння, що вже десять років лежить по склепах і або зовсім вам воно не зійде, або може лише якась 1/6 чи 1/5 частина дасть плоди. Тому ліпше заплатіть у Союзі (йдеться про товариство “Сільський Господар”. — *Б. І.*) дорожче, та не буде у вас потім боліти голова, що “поле порожнє...”».

Після такої розмови селяни, які вийшли з хати вчителя, гуртом пішли до української кооперативи. Там кожен записався «чи то на насіння рослин, чи городини: “Побачимо! Спробуємо! Може й справді з того вийде щось путнє”, — гомоніли люди, виходячи вдвох-утрьох із кооперативи і зникаючи в темряві Великоднього вечора».

Друкування таких творів викликало у селян прагнення поділитися з редакціями своїми проблемами чи отримати якісь поради. З цією метою, наприклад, редакція «Кооперативного Молочарства» містила рубрику «Запити і відповіді». Запитання до редакцій, як і відповіді на них, редагувалися в короткому, телеграфному, стилі і торкалися різноманітних проблем. Наприклад, «Сільський Господар» у № 11 за 1931 р. запровадив рубрику «Запитання і відповіді», в якій подавалися відповіді на п'ять запитань читачів.

Редакції часописів не лише постійно експериментували з формою викладу матеріалів, а часто ставали ініціаторами нових починів, чим заохочували до передплати фахової періодики й водночас допомагали зробити перші кроки для ефективного ведення господарки.

Наприклад, редакція часопису «Сільський Господар» у 1929 р. зробила «Весняний дарунок» своїм читачам: «Тим, хто протягом лютого оплатив хоча б піврічну передплату часопису, висилаємо окремими посилками даром вісім пачок насіння... щоби наші господарі переконалися: добре насіння — найкраща запорука доброго збору, великого прибутку! Це насіння, яке вам висилаємо, також можете купити в усіх наших кооперативах. Закиньте поганий звичай купувати всяке сміття по перекупниках чи чужих крамарях, а йдіть тільки в наші українські кооперативи, бо тільки там дістанете добре, дорідне й правдиве насіння...» [4].

Пропагуючи ефективне ведення господарства, редакції досліджуваних часописів виходили із трьох базових засад: 1) підтримка власного виробника; 2) об'єднання в гуртках «Сільського Господаря»; 3) розповсюдження преси та читання відповідної літератури.

Аналіз газетно-журнальних публікацій, статей в календарях та випущених брошур свідчить, що друковані видання здебільшого робили наголос не на запровадженні примітивної техніки в окремому господарстві, а на орієнтації на колективні товариства, на техніку, яку можна використовувати спільно. Не випадково, наприклад, лише на сторінках одного випуску календаря «“Сільський Господар” на рік 1930» було вміщено чотири публікації на тему запровадження нової сільськогосподарської техніки: статті інженера Тихона Білоуса «Про управу ріллі, добірне зерно та висів насіння сівалкою» та інженера Івана Лапчука «Як і коли треба вправляти ріллю» і відгуки селян — Івана Кудли «Як я почав сіяти добірне зерно» й Тараса Опаленка «Мій перший стрічковий (лентовий) посів збіжжя».

Часописи рекламували майже всю техніку, яку можна було використовувати для ведення польових робіт. Від 1929 р. цій темі, з огляду на її актуальність, нерідко присвячує по три-чотири матеріали газета «Сільський Господар»; по одній-дві публікації — такі видання, як, наприклад, «Кооперативне Молочарство». Найчастіше тексти компонувалися у тематичні добірки. Зокрема, 1 лютого (№ 3) «Сільський Господар» надрукував добірку «Господарський поступ не йде, а біжить. Про нові винаходи й поліпшення», яка охоплювала три великі кореспонденції: «Машиновий кінь», «Два врожаї в один рік» та «Розумний господар полегшує собі працю на кожному кроці». Така організація подання матеріалу у тематичних добірках мала певні переваги, адже тема в них розкривається з різних боків, дохідливіше сприймається читачем [11, с. 138].

Підтримуючи власного виробника, редакції часописів радили «придивитися до винаходів народних умільців», які могли самотужки сконструювати якийсь агрегат, що полегшував би працю селянина. При цьому практикувалося навіть повторне звертання до раніше вже висвітлених фактів. Так, редакція газети «Сільський Господар» 1932 р. розповіла про винахід ручної сівалки селянином Ф. Гриневичем.

Кореспонденція викликала інтерес читачів, зокрема, вони висловлювали прохання докладніше розповісти про цей виріб та умови його придбання. Тож у відповідь на це, у повторній статті, надрукованій 1933 р. (№ 17. — С. 267—268), редакція подала не лише докладний опис сівалки, а й відгуки про її роботу тих, хто

придбав виріб чи спостерігав за його роботою у сусідів, умістила фотографію сівалки й зазначила: «Цю сівалку п. Гриневич продає по 18 зол. ... Вона важить 9 кг. Хто з читачів хотів би замовити її, може звернутися до Ф. Гриневича на адресу: Ф. Гриневич, село Тростяниця, пошта Рагойчице».

Щоби зацікавити розповідями про нову техніку більше селян, деякі редакції від 1930 р. як додаток до газети випускали листівки-вкладки. Вони вкладалися усередині газетного номера, не мали нумерації, не були з'єднані з основним блоком видання, друкувалися більшим форматом, ніж сама газета: ширина такої листівки здебільшого дорівнювала довжині формату газети. Тобто при оформленні таких видань дотримувався відомий в поліграфії т. зв. «принцип золотого перетину» [14, с. 71]: коли газета виходила форматом А4, то листівка оформлялася форматом А3; при форматі газети А3 — відповідно А4.

Для випуску часописів використовувався газетний папір, листівки ж оформлялися у двох-трьох кольорах, часто навіть на цупкому крейдяному папері. Співвідношення текстового та ілюстративного матеріалу на листівках становило приблизно 25% до 75% — лівова частка площі відводилася на ілюстрації, серед яких були здебільшого малюнки машин та спрощені схеми їх конструкцій. Текст (за нинішніми жанровими ознаками його можна трактувати як коротке рекламне повідомлення) був набраний великим чітким шрифтом, тобто все змістове навантаження листівки припадало на зоровий ряд. Таке оформлення вкладок можна пояснити тим, що їх мали вивішувати для ознайомлення у людних місцях. Найчастіше такі вкладки друкувалися в «Кооперативному Молочарстві».

У 1927 р. з ініціативи редакцій видань почалася кампанія за створення «машинних відділів при кооперативах» [9, с. 46], у філіях «Сільського Господаря» організовувалися різні гуртки, секції, які могли запросити на роботу агрономів, інженерів, механіків. Адже, навіть коли товариство спромоглося придбати якусь машину, сам селянин не міг без допомоги фахівця її експлуатувати: «Що мені з тої сівалки, коли я нею не висіваю насіння більше, як висівав руками?» [13, с. 529].

Для вирішення таких проблем редакції радили, «щоб кооператива випозичала сівалку разом з вправленим чоловіком, “рулевим”,

а тих “рулевих” мають вивчити агрономи. Добре було б організувати машинні секції чи машинні кооперативи при повітових союзах, які б мусили мати свої майстерні для ремонтування машин, інженера-техніка, майстрів-монтерів, слюсаря та ін.» [17, с. 375].

Про ефективність такої кооперативної роботи свідчить і те, що згодом саме за таким же принципом більшовики створювали в районних центрах машинно-тракторні станції, відомі п. н. МТС, де зосередили всю сільськогосподарську техніку. Однак відмінність більшовицьких МТС від фахово-господарських гуртків, що організовувалися при філіях «Сільського Господаря», полягала передовсім у тому, що МТС обслуговували колгоспні поля, на яких селяни не були зацікавлені працювати ефективно, бо вважали їх чужими. При гуртках «Сільського Господаря» техніка використовувалася для роботи на індивідуальних селянських господарствах, і селянин був кровно зацікавлений у якості проведених робіт.

Таким чином, можна констатувати, що, пропагуючи нові методи роботи в сільському господарстві, редакції часописів виконували посередницьку функцію між фахово-господарськими товариствами, їх керівними органами і читацьким загалом. Своїми публікаціями вони допомагали селянам долати боязнь ведення сільськогосподарських робіт за допомогою прогресивних методів, з використанням тогочасних новинок науки і техніки. Для роз'яснення цих положень редакції так конструювали структуру публікацій, щоб вони ґрунтувалися на конкретному фактологічному матеріалі, зокрема промовистих цифрах, переконливих фактах. Для його викладу використовували доступний стиль, намагалися уникати зайвої термінологічної ускладненості тексту. Процес розкриття теми йшов від простого, зрозумілого до складного.

Прагнучи зацікавити читача, редакції не лише шукали нові форми подання матеріалу, а й самі виступали ініціаторами проведення різних кампаній, конкурсів. Таким чином, завдяки діяльності друкованих засобів масової інформації українське село в міжвоєнний період, щораз більше використовуючи передові методи господарювання, поступово почало виходити із надзвичайно важкої економічної ситуації.

Однак не всі питання, пов'язані з діяльністю періодичних видань товариства «Сільський Господар», досі належним чином вивчені. Зокрема, білою плямою залишається роль друкованих органів

у пропагуванні агрономічної роботи на селі. Докладного вивчення потребує і роль часописів у розвитку молочарства як важливого сегмента сільськогосподарського виробництва. Очевидно, на ці теми також повинна бути спрямована увага сучасних дослідників історії преси та видавничої справи.

1. *Баб'як М.* Налагодження агрономічної роботи / М. Баб'як // *Господарсько-Кооперативний Часопис*. — 1927. — № 8. — С. 145—146.
2. *Білянський П.* Яка користь з умілого господарювання / Петро Білянський. — Львів : НТШ ім. Т. Шевченка, 1912. — 28 с.
3. *Василенко М. К.* Динаміка розвитку інформаційних та аналітичних жанрів в українській пресі / М. К. Василенко. — К. : Ін-т журналістики, 1999. — 237 с.
4. *Весняний дарунок* // *Сільський Господар*. — 1929. — № 6. — С. 3.
5. *Витанович І.* Історія українського кооперативного руху / Ілля Витанович. — Нью-Йорк : Товариство «Української кооперації», 1964. — 624 с.
6. *Гаврилко А.* З чим бореться у нас кооперація / Андрій Гаврилко. — Львів, 1924. — 23 с.
7. *Гелей С.* Львів — столиця української кооперації / С. Гелей // *Українська кооперація: соціально-економічні аспекти*. — Львів : Коопосвіта, 1998. — Т. 1. — С. 59—71.
8. *Добробут народу* приходить через науку і знання // *Сільський Господар*. — 1932. — № 5. — С. 65—67.
9. *Доманицький В.* Творимо нове українське село / В. Доманицький // *Ілюстрований господарський календар «Сільський господар» на звичайний рік 1938*. — Львів, 1937. — С. 46—48.
10. *Злупко С.* На чагах рідної землі: Євген Храпливий — учений, організатор, патріот / Степан Злупко. — Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 1999. — 284 с.
11. *Іванов В.* Техніка оформлення газети : курс лекцій / Валерій Іванов. — К. : Знання, 2000. — 222 с.
12. *Івкова Н.* Структурно-семантичний різновид лексичного повтору в публіцистичному тексті / Наталія Івкова // *Вісник Львівського університету. Серія «Філологія»*. — Львів, 2004. — № 34, ч. 2. — С. 284—290.
13. *Кооперативна сівалка* // *Сільський Господар*. — 1930. — № 23. — С. 529—531.
14. *Крупський І. В.* Українська газета як художньо-поліграфічний феномен: історія, сучасний стан, перспективи розвитку / І. В. Крупський. — Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 1993. — 104 с.
15. *М. Т.* Як рятуватися від економічної кризи / М. Т. // *Господарсько-Кооперативний Часопис*. — 1937. — № 2. — С. 380—381.

16. *Магальяс С.* «Просвіта» й економічні організації / С. Магальяс // Письмо з Просвіти. — 1922. — № 21/22. — С. 165.
17. *Нищий М.* Чого бракує нашим селянським господарствам / М. Нищий // Сільський Господар. — 1932. — № 24. — С. 374—375.
18. *О. Я. Селянин з Почаїва.* Чому ми бідні / О. Я. Селянин з Почаїва // Сільський Господар. — 1932. — № 7. — С. 109—111.
19. *Ортоскоп.* Наш клич: сільськогосподарська освіта / Ортоскоп // Сільський Господар. — 1926. — № 1. — С. 4—5.
20. *Павликовський Ю.* Під прапором самопомочи. Кілька програмових думок про устрій праці господарських установ, ділаючих на селі і для села / Ю. Павликовський. — Львів, 1925. — 64 с.
21. *Панас Вуйко.* Сільський вчитель / Вуйко Панас // Сільський Господар. — 1931. — № 8. — С. 184—187.
22. *Пинда Л. А.* Українські сільськогосподарські видання Східної Галичини як джерело бібліографічної інформації (20—30-ті роки ХХ ст.): автореф. дис. ... канд. іст. наук : 07.00.08 — книгознавство, бібліотекознавство / Пинда Любов Арсентівна. — К., 1999. — 17 с.
23. *Рева-Родіонова Л.* Українське товариство «Сільський господар» (1899—1944 рр.). Історія. Досвід / Л. Рева-Родіонова. — Т. : Підручники & посібники, 2000. — 368 с.
24. Усі на сільськогосподарський фронт / Сільський Господар. — 1929. — № 6. — С. 1.
25. Центральний державний історичний архів України, м. Львів. — Ф. 302 (Крайове господарське товариство «Сільський господар»). — С. 2.
26. *Шевчук Г. Й.* Фахово-господарська та культурно-освітня діяльність товариства «Сільський господар» (1899—1944): автореф. дис. ... канд. іст. наук : 07.00.01 — Історія України / Шевчук Ганна Йосипівна. — Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2006. — 18 с.

Зоряна Козачок

ВПЛИВИ ДРУКОВАНОГО ВИДАННЯ НА ОН-ЛАЙН-ВЕРСІЮ ЖУРНАЛУ «THE NEW YORKER»

Проаналізовано онлайнкову версію журналу «The New Yorker» з метою з'ясування подібностей та відмінностей порівняно із друкованим виданням, насамперед стосовно текстових і традиційних (довгої форми) текстових матеріалів, їх найбільш типових характеристик, редакційної політики, шляхів візуалізації інформації та використання